Εὐλογία

ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται πλαισιώνουν τήν Λάρνακα μέ τά ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στή Θεσσαλονίκη τήν 26-10-2007

Τεῦχος 19ον ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΕΝΗΜΕΡΩΣΕΩΣ
ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Ὁ Πρωθυπουργός κ. Κώστας Καραμανλῆς ἀσπάζεται τό Ἱερό Εὐαγγέλιο κατά τήν εἴσοδό του στόν ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσ/νίκης, γιά τήν Δοξολογία ἐπί τῇ ἀπελευθερώσει τῆς Θεσ/νίκης, γιά τήν μνήμη τοῦ Ἁγίου καί τήν ἐπέτειο τοῦ ΟΧΙ.

Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης Ἄνθιμος καί Ἀλεξανδρουπόλεως Ἄνθιμος προέστησαν στίς ἑορταστικές ἐκδηλώσεις τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου στό Τυχερό Ἔβρου. Στή φωτό ἀπό τόν Ἑσπερινό μέ ἐκπροσώπους τῶν Ἀρχῶν.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ
ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΙΕΡΟ ΝΑΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
τῇ 26ῃ Ὀκτωβρίου 2007

Ἐξοχώτατε Κύριε **Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας,**
Σεβασμιώτατοι **Μητροπολῖται,**
Ἐξοχώτατε Κύριε **Πρωθυπουργέ,**
Ἐξοχώτατε Κύριε **πρώην Πρόεδρε τῆς Δημοκρατίας κ. Σαρτζετάκη,**
Ἐκπρόσωποι ἄλλων **Ὁμολογιῶν καί Θρησκειῶν,**
Ἐξοχώτατε κ. **Ἀρχηγέ τῆς Ἀξ. Ἀντιπολιτεύσεως,**
Κύριοι **Ὑπουργοί,** Κύριοι **Βουλευταί,** Κύριοι **Πρόξενοι,**
Κύριε **Νομάρχα,** Κύριε **Δήμαρχε,** Κύριε **Περιφερειάρχα,**
Κύριε Ἀρχηγέ τοῦ **Γ.Ε.ΕΘ.Α.,**
Κύριε Ἀρχηγέ τοῦ **Γ.Ε.Σ.,**
Κύριε Ἀρχηγέ τοῦ **Γ.Ε.Ν.,**
Κύριε Ἀρχηγέ τοῦ **Γ.Ε.Α.**
Κύριοι Ἀρχηγοί τῆς **Ἀστυνομίας,** τοῦ **Λιμενικοῦ** καί τῆς **Πυροσβεστικῆς,**
Κύριοι **Δικαστικοί,** Κύριοι **Πρυτάνεις,** Κύριοι **Ἐκπαιδευτικοί,**
Κύριοι **Ἐκπρόσωποι τοῦ Τύπου,** καί ἅπαντες εὐλογημένοι **Χριστιανοί** καί εὐλαβέστατοι **ἱερεῖς τῆς Θεσσαλονίκης** καί **ἐπισκέπται.**

Μέσα ἀπό τό κέντρο τοῦ μεγαλοπρεποῦς, τοῦ παλαιφάτου ἱστορικοῦ τούτου **Μνημείου,** τοῦ ἱεροῦ **Ναοῦ** τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος **Δημητρίου τοῦ μυροβλύτου,** τοῦ αἱματοβαφοῦς τούτου σεμνώματος τῆς **Ἑλληνικῆς Ὀρθοδοξίας** στή **Θεσσαλονίκη,** ἐμεῖς οἱ **Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί** τῶν ἀκριτικῶν συνόρων τῆς **Μακεδονίας,** ἀλλά καί ἐπισκέπται ἐκ τῆς **Ἀττικῆς,** ἐκ τῆς **Θράκης** καί τῆς **Ἠπείρου,** καί τῶν **Ἑλληνικῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου,** ἔχοντες πρῶτον τῇ τάξει καί τῇ τιμῇ, **Σᾶς** ἐξοχώτατε κύριε **Πρόεδρε τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας,** ὅλοι μαζύ ἀπ' ἐδῶ ἀπευθύνομε ἐγκάρδιο χαιρετισμό εἰρήνης καί

φιλαλληλίας πρός τούς ἁπανταχοῦ **Ἕλληνες** ὁμογενεῖς ἀδελφούς μας. Πρός δέ τούς γείτονές μας ἁπλώνομε τά χέρια μας γιά φιλία καί συνεργασία, ὑπό τούς ὅρους πού καθορίζει ἡ ἱστορία, καί μέ βάση τίς διεθνεῖς συνθῆκες, τίς ἀρχές τῆς δημοκρατίας, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δικαιοσύνης, πού εἶναι τά στηρίγματα τῶν εὐνομουμένων **Κρατῶν**.

Κύριε **Πρόεδρε, Σεβασμιώτατοι,** Κύριε **Πρωθυπουργέ,** κύριοι **πολιτικοί** καί **στρατιωτικοί** παράγοντες τῆς **Χώρας,** μέ τήν εὐσεβόφρονα προσήλωσή μας στήν ἀρετή, στήν ἁγιότητα καί στή γενναιότητα τοῦ **Ἕλληνος** καί **Χριστιανοῦ** ἀξιωματικοῦ **Δημητρίου** καί τῶν μαθητῶν του **Νέστορος** καί **Λούππου,** ἐδῶ στή **Θεσσαλονίκη,** τούτη ἡ στιγμή παρακινεῖ τόν νοῦν καί ἐκτυλίσσει τίς σελίδες τῆς ἱστορίας γιά νά θυμηθοῦμε:

1. Τούς ἡρωϊκούς προγόνους μας τῶν κλασσικῶν χρόνων, τούς μεγαλουργούς αὐτούς τῆς φιλοσοφίας, τῆς ποιήσεως, τῶν καλῶν τεχνῶν, τῆς φιλοπατρίας, τοῦ ἀθλητισμοῦ καί τῶν πολεμικῶν ἀνδραγαθημάτων, πού δέν παρέλειπαν νά διαφωνοῦν καί νά ἐρίζουν μεταξύ των, ἀσθενές ἰδίωμα πού ἐκληρονομήσαμε καί βιώνομε οἱ **Ἕλληνες** μέχρι σήμερα, σέ ἐπιβεβαίωση τῆς ἐθνικῆς καταγωγῆς μας ἀπό ἐκείνους. Τό λίκνο τοῦ εἰδωλολατρικοῦ δωδεκαθέου τῶν **Ἑλλήνων** στήν κορυφή τοῦ **Ὀλύμπου,** τοῦ ὑψηλοτέρου ὄρους τῆς **Μακεδονίας** μας, καί οἱ ἀγῶνες τῆς **Ὀλυμπίας,** εἶναι ἡ θρησκευτική καί ἡ ἐθνική ταυτότητα τῶν **Ἑλλήνων,** τῆς **Σπάρτης,** τῶν **Ἀθηνῶν,** τῆς **Βοιωτίας** καί τῆς **Μακεδονίας** μας. Αὐτήν τήν ταυτότητα οὐδείς δύναται νά τήν ἀμφισβητήσῃ. Οἱ **Φίλιπποι,** ὁ **Μέγας Ἀλέξανδρος** καί οἱ **ἐπίγονοι** εἶναι οἱ δικοί μας ἀναμφισβήτητοι πρόγονοι, μέ τήν ἴδια γλώσσα, τήν ἴδια τότε θρησκεία, τά ἴδια ἐκπολιτιστικά γνωρίσματα.

2. Στούς χρόνους τῆς παρακμῆς τοῦ **Ἑλληνισμοῦ** ἦλθε διεκδικητής καί κατακτητής ἀπό τήν **Δύση,** τό **Ρωμαϊκό κράτος.** Πέραν ἀπό τό **Ρωμαϊκό Δίκαιο** δέν ἀφῆκε ἄλλα δείγματα πολιτισμοῦ, ἐνῶ οἱ τρεῖς πρῶτοι μετά **Χριστόν** αἰῶνες, ἐβάφτηκαν ἀπό τό ἀθῶο αἷμα τῶν **Χριστιανῶν μαρτύρων.** Τό ἔτος **306 μ.Χ.** ἐμαρτύρησε ἀπό τήν **Ρωμαϊκή ἐξουσία,** ἐδῶ σέ τοῦτο τόν τόπο, στήν ἴδια του τήν πατρίδα, τήν **Θεσσαλονίκη,** ὁ ἅγιος **Δημήτριος,** ὁ μεγαλομάρτυς καί μυροβλύτης. Σέ ἑκατομμύρια ἀναβιβάζονται οἱ μάρτυρες **Χριστιανοί** κατά τήν περίοδο τῶν διωγμῶν.

3. Μέ τήν ἵδρυση τοῦ **Ἀνατολικοῦ Κράτους** καί τήν δόξα τῆς **Κωνσταντινουπόλεως,** ἡ ρωμαϊκή κυριαρχία κατέπεσε. Ὁ **Ἑλληνισμός** καί ὁ **Χριστιανισμός** ὡς **Ἐκκλησία,** μετά ἀπό κάποιες δυσκολίες συνεμάχησαν πλήρως, καί ἡ

εἰρηνική ἐπικράτηση τοῦ **Ἑλληνοχριστιανικοῦ** πολιτισμοῦ ἀνέδειξε τό θαῦμα τοῦ **Βυζαντίου** ἐπί χίλια χρόνια. Ἡ ἄφιξη τῶν σλαυικῶν καί ἄλλων φυλῶν, ἔθεσαν ὑπό δοκιμασία τήν **Βυζαντινή αὐτοκρατορία**, ἡ ὁποία ἐδοκιμάσθη καί δι' ἄλλους λόγους μετά ἀπό βίο ἔνδοξο ἐπί ἑκατοντάδες χρόνια. Ἡ πόλη μας, ἡ ἔνδοξη καί πολυπόθητη σέ πολλούς ἐπιδρομεῖς, ἐκράτησε μέχρι τό **1430**, ὅταν ὑπέκυψε στίς ἐπιδρομές τῶν **Τούρκων** τοῦ **Ἰσλάμ**. Τούτη ἡ πόλη μας ἐκράτησε ἀνά τούς αἰῶνες τόν ἑλληνοχριστιανικό χαρακτῆρα της, μέ τήν δύναμη τοῦ **Χριστοῦ** καί τήν εὐλογία τοῦ ἁγίου **Δημητρίου**.

4. Ὁ ἡρωϊκός **Μακεδονικός ἀγώνας**, μέ τούς ἥρωες ἐντοπίους **Μακεδονομάχους** καί πολλούς ἄλλους συμπατριῶτες ἀπό **Κρήτη, Μωριᾶ** καί ὅλη τήν **Πατρίδα**, ἐπολέμησαν γιά τήν **Μακεδονία** μας. Καί ἔγραψαν σελίδες δόξης καί φιλοπατρίας μέχρις ὅτου κατά τήν **26η Ὀκτωβρίου τοῦ 1912**, ἡμέρα ἑορτῆς τοῦ ἁγίου **Δημητρίου**, τά **Ἑλληνικά Στρατεύματα** μπῆκαν ἐλευθερωταί στή **Θεσσαλονίκη** καί παρέλαβαν τήν πόλη ἀπό τούς κατακτητές. Σύμπτωση ἡ ἀπελευθέρωση τῆς **Θεσσαλονίκης** μέ τήν ἑορτή τοῦ ἁγίου **Δημητρίου**, θά ποῦν οἱ ὀρθολογισταί καί οἱ ὀλιγόπιστοι. Θαῦμα τοῦ ἁγίου θά διακηρύξουν οἱ **Χριστιανοί**. Καί μέ τό δίκηο τους. Ἐπειδή κατά τήν ἁγία **Γραφή «αὕτη ἐστίν ἡ νίκη, ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν»** (Α΄ Ἰωάννου 5,4).

Ἐξοχώτατε κ. Πρόεδρε,
Ἐξοχώτατε κ. Πρωθυπουργέ,
Σεβασμιώτατοι καί λοιποί προσκεκλημένοι.

Καλῶς ἤλθατε στήν καρδιά τῆς **Μακεδονίας** καί **Σᾶς** εὐχαριστοῦμε πού εἶσθε μαζύ μας σήμερα στήν ἑορτή τῶν **Ἐλευθερίων τῆς Θεσσαλονίκης** καί στή μνήμη τοῦ ἁγίου **Δημητρίου**. Ἐμεῖς δέν παύομε νά προσευχώμεθα γιά **Σᾶς** καί γιά ὅλους τούς **Ἕλληνες**.

Ἀλλά εἶναι ἀνάγκη νά ὑπομνήσωμε μέ ἀγάπη πρός ὡρισμένους ἀδελφούς πού γράφουν καί ὁμιλοῦν δημόσια γιά τούς **Ἕλληνες** τῶν ἀκριτικῶν συνόρων.

1. **Ἡ φιλοπατρία δέν εἶναι ἐθνικισμός. Ἄν κάποιοι διαφωνοῦν ἄς διαβάσουν Πλάτωνα.**

2. **Ἡ εἰρηνική συμβολή στήν ἐπίλυση τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων, δέν εἶναι πολιτική. Ἄν κάποιοι διαφωνοῦν ἄς διαβάσουν Θουκυδίδη.**

3. **Ἡ μνήμη, ὁ σεβασμός καί ἡ τιμή πρός τούς ἥρωες προγόνους μας, πού μᾶς χάρισαν ἐλεύθερη πατρίδα δέν εἶναι προγονοπληξία. Ἄν διαφωνοῦν μερικοί ἄς μελετήσουν τήν ἱστορία τοῦ Δήμου τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, καί πρό πάντων τήν ἁγία Γραφή.**

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑ

Ἱερώτατε Μητροπολῖτα Θεσσαλονίκης, ὑπέρτιμε καί ἔξαρχε πάσης Θετταλίας, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀγαπητέ ἀδελφέ καί συλλειτουργέ τῆς ἡμῶν Μετριότητος κύριε Ἄνθιμε, χάρις εἴη τῇ ὑμετέρᾳ Ἱερότητι καί εἰρήνη παρά Θεοῦ.

Ἐπί τῇ ἑορτῇ τοῦ ὀνόματος τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος ἀσμένως προαγόμεθα διά τῶνδε τῶν Πατριαρχικῶν ἡμῶν Γραμμάτων συγχαρῆναι αὐτῇ ἀδελφικῶς καί ἐπεύξασθαι ἀπό τῆς Μητρός Ἐκκλησίας καί προσωπικῶς ὅπως καταξιοῖ ὑμᾶς ὁ Κύριος ἑορτάζειν τήν εὐφρόσυνον ταύτην ἡμέραν ἐπί ἔτη ὡς πλεῖστα ἐν ὑγιείᾳ καί πνευματικῇ εὐφροσύνῃ.

Ἡ Χάρις Αὐτοῦ καί τό ἄπειρον Ἔλεος εἴησαν μετά τῆς ὑμετέρας Ἱερότητος πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς αὐτῆς, ἥν εὐχόμεθα μακράν, ἄλυπον καί εὐλογημένην ἐν παντί.

,βξ΄ Σεπτεμβρίου γ΄

ἀγαπητός ἐν Χριστῷ ἀδελφός

† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως **ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ**

---

4. Ὁ σεβασμός πρός τίς παραδόσεις μας καί τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα τοῦ μακραίωνος πολιτισμοῦ μας θά μᾶς κρατήσουν ἰσχυρούς μέσα στήν Εὐρωπαϊκή οἰκογένεια. Ἄν κάποιοι διαφωνοῦν ἄς μελετήσουν συγχρόνους Εὐρωπαίους διανοουμένους, πῶς γράφουν γιά τά Ἔθνη τους.

5. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καί ὁ Ἑλληνισμός, ὡς συνταιριασμένες, ἀνεπανάληπτες ἀξίες, διασφαλίζουν στούς λαούς τήν ἐλευθερία, τήν ἀξιοπρέπεια, τήν εὐθύνη τοῦ πολίτη, καί τήν κοινωνική δικαιοσύνη. Ἄν κάποιοι διαφωνοῦν ἄς μελετήσουν τήν ἱστορία τῶν ὀρθοδόξων Βαλκανικῶν Κρατῶν.

Ὑπ' αὐτές τίς προϋποθέσεις, ἐμεῖς οἱ **Ἕλληνες Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί «κηρύσσομεν Ἰησοῦν Χριστόν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν»** (Β΄ Τιμ. 2,8) κατά τό ἱερόν Εὐαγγέλιον, καί διαλαλοῦμε **per terra per mare**, ὅτι θά μείνωμε ἀνύστακτοι φύλακες τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ μας πολιτισμοῦ καί ὑπερασπισταί ἀσυμβίβαστοι τῶν δικαίων τῆς πατρίδος μας, τῆς Ἑλλάδος μας.

Χρόνια πολλά εἰς ὅλους, εἰρηνικά καί δημιουργικά.

Ὁ Θεός βοηθός καί ὁ ἅγιος Δημήτριος σύμμαχος καί προστάτης.

† Ὁ Θεσσαλονίκης **ΑΝΘΙΜΟΣ**

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΝΩΣΙΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

Πορίσματα τοῦ Θ΄ Πανελληνίου Θεολογικοῦ Συνεδρίου

Τό Θ΄ Πανελλήνιο Θεολογικό Συνέδριο συνῆλθε στήν Ἀθήνα ἀπό 7 ἕως 9 Σεπτεμβρίου 2007 ὑπό τήν προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος κ. Χριστοδούλου (ἐκπροσωπουμένου, λόγῳ ἀσθενείας, ὑπό τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἀνθίμου.

Ὕστερα ἀπό τίς εἴκοσι ἐμπεριστατωμένες εἰσηγήσεις ἐπί τοῦ κεντρικοῦ θέματος *«Ἡ παγκοσμιοποίηση καί ἡ Οἰκουμενικότητα τῆς Ὀρθοδοξίας»* καί τόν διάλογο μεταξύ τῶν συνέδρων καί τῶν Εἰσηγητῶν, διατυπώθηκαν τά ἀκόλουθα πορίσματα:

1. Ἡ παγκοσμιοποίηση –ἡ ὁποία νοεῖται ὡς μία διαδικασία διασυνδέσεως μεταξύ τῶν κοινωνιῶν, ὥστε γεγονότα οἰκονομικά, πολιτικά ἤ πολιτιστικά πού συμβαίνουν σέ ἕνα μέρος τοῦ κόσμου, νά ἐπηρεάζουν ἀνθρώπους καί κοινωνίες πού βρίσκονται σέ ἄλλα γεωγραφικά πλάτη– ἔχει περισσότερες ἀρνητικές παρά θετικές πλευρές.

2. Μέ τήν παγκοσμιοποίηση ὑπάρχει ὁ κίνδυνος τῆς ἰσοπέδωσης ἀξιῶν καί πολιτισμῶν καί τῆς ἀμβλυνσης τῶν ἐθνικῶν καί θρησκευτικῶν παραδόσεων κάθε Ἔθνους. Καί τοῦτο, διότι τροφοδοτεῖται ὁ κόσμος μέ μία κουλτούρα ξενόφερτη καί ὁμογενοποιημένη, ἡ ὁποία διαβρώνει τήν κοινωνική ζωή, διαλύει θεμελιώδη στοιχεῖα τῆς διαφορετικότητας τῶν λαῶν καί ρευστοποιεῖ τά γεωγραφικά ὅρια μεταξύ τῶν κρατῶν ἐν ὀνόματι τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης.

3. Γιά τούς Ὀρθοδόξους ἡ παγκοσμιοποίηση ἀποτελεῖ κίνδυνο ἀποδόμησης τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καί ἀλλαγῆς τῆς παραδοσιακῆς νοοτροπίας καί συμπεριφορᾶς τους.

Ἀποτελεῖ ὅμως καί πρόκληση αὐτοσυνειδησίας γιά τήν ἀποτελεσματική ἀντιμετώπισή της. Στό πλαίσιο αὐτό ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, μέ τή Θεολογία καί τήν Ποιμαντική της, προβάλλει τήν ἀληθινή παγκοσμιοποίηση μέ τήν ἀνύψωση τοῦ ἀνθρώπου ὡς προσώπου καί τήν ἐν Χριστῷ ἀνακαίνιση τῶν πάντων.

Κατά συνέπεια, ἀφ' ἑνός προωθεῖται ἡ ψευδής παγκοσμιοποίηση τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς ὡς μία σύγχρονη μορφή ἀποικιοκρατίας μέσω τῆς οἰκονομικῆς ἐπιβολῆς –καί ἀφ' ἑτέρου προβάλλεται ἡ ἀληθινή παγκοσμιοποίηση ὡς πρόταση οἰκουμενικότητας καί καθολικότητας ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανική πίστη καί διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας.

4. Στά πλαίσια τῆς παγκοσμιοποίησης, τῆς σύγχρονης πολυπολιτισμικότητας καί τῆς ἀνάπτυξης τῶν διαχριστιανικῶν καί διαθρησκειακῶν σχέσεων, ἡ ὀρθόδοξη Θεολογία ὀφείλει νά τηρήσει συνετή καί σταθερή στάση, ἀπορρίπτοντας κάθε εἴδους αἵρεση τῆς Ἀνατολῆς καί Δύσεως καί προσφέροντας τήν ἀκαινοτόμητη θεολογία τῶν Πατέρων καί τήν καθαρότητα καί πιστότητα τοῦ δόγματος, μέσω τῶν ὁποίων οἱ ἄνθρωποι θά κατορθώσουν νά προσοικειωθοῦν τήν θείαν ἀγάπη, δηλαδή τόν ἴδιο τό Θεό.

5. Ἡ παγκοσμιοποίηση, μέ τήν ἄμβλυνση τῶν θρησκευτικῶν παραδόσεων, διευκολύνει τήν ἐπικράτηση νεοφανῶν αἱρέσεων, συγκρητιστικῶν καί ἀποκρυφιστικῶν ρευμάτων καί κάθε εἴδους παραθρησκευτικῆς ὁμάδας τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Ἔναντι αὐτῶν ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὡς «στῦλος καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας», ἀπορρίπτοντας κάθε μορφή ἐκκοσμικεύσεως, πρέπει νά ἀντιδράσει, νά κατηχήσει τόν πιστό λαό τοῦ Θεοῦ καί νά θέσει τό θέμα τοῦτο στό κέντρο τῆς σημερινῆς ποιμαντικῆς καί Θεολογικῆς της μέριμνας.

Εἶναι ἐπιβεβλημένη καί ἐπιτακτική ἀνάγκη νά ἀξιοποιήσει ἡ Ἐκκλησία τούς ἀδιορίστους θεολόγους γιά τήν ἐπιτέλεση τοῦ πνευματικοῦ της ἔργου στίς Ἐνορίες καί τίς Ἱερές Μητροπόλεις.

6. Καλύτερη ἔφραση τῆς ἀληθινῆς παγκοσμιοποίησης, ἤ καλύτερα τῆς Οἰκουμενικότητας καί παγκοσμιότητας τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι ἡ ἱεραποστολή. Σήμερα τό ἱεραποστολικό ἔργο ἐπιτελοῦν μέ ἐπιτυχία σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας καί οἱ αὐτοκέφαλες Ἐκκλησίες. Σημαντική εἶναι ἡ οἰκονομική καί ἠθική ἐνίσχυση πού παρέχει καί ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία, καθώς καί τό Ἁγιώνυμον Ὄρος. Ὡστόσο, οἱ συντελούμενες κοσμογονικές ἐξελίξεις στίς χῶρες τῆς Ἀσίας καί ἰδιαίτερα τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς ἀλλά καί στίς πρώην Σοβιετικές χῶρες τοῦ πρακτικοῦ σοσιαλισμοῦ ἐπιβάλλουν μεγαλύτερη προσπάθεια καί ὀργάνωση τῆς ἱεραποστολικῆς δράσης.

Οἱ μετανάστες ἀνερχόμενοι πλέον στό 10% τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἑλλάδος, ἀνεξαρτήτως τῆς νομικῆς τους καταστάσεως καί τοῦ βαθμοῦ κοινωνικῆς καί πολιτιστικῆς τους ἔνταξης, ἀποτελοῦν συστατικό στοιχεῖο τῆς Ἑλληνικῆς κοινότητας, ἡ ὁποία σταδιακά μεταβάλλεται, ὅπως καί οἱ κοινωνίες στίς ἄλλες χῶρες τῆς Ε.Ε., σέ ἕνα μωσαϊκό γλωσσῶν, ἐθνοτήτων, πολιτισμῶν καί θρησκειῶν. Ἡ παλαιά πολιτισμική, κοινωνική, καί θρησκευτική ὁμοιογένεια ὑποχρεώνει γιά χάρη μιᾶς πολιτισμικῆς καί θρησκευτικῆς «ἐκποίησης». Ἡ διαδικασία αὐτή γίνεται ἰδιαίτερα αἰσθητή στό τοπικό ἐπίπεδο καί μάλιστα στό ἐπίπεδο τῆς γειτονιᾶς, τῆς Ἐνορίας καί τοῦ Σχολείου. Γιά τήν ἀντιμετώπιση τοῦ προβλήματος αὐτοῦ ἀπαιτεῖται στενή συνεργασία Ἐκκλησίας καί Πολιτείας.

7. Ἀναφορικά μέ τόν Οἰκουμενικό

λόγο τῆς Ὀρθοδοξίας στήν Ἐκπαίδευση διαπιστώνεται ὅτι τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν στίς χῶρες τῆς Εὐρώπης ἀντιμετωπίζεται πολύ διαφορετικά ἀπό χώρα σέ χώρα. Ἔτσι, ἄλλες χῶρες τό ἔχουν ὡς μάθημα προαιρετικό, ἄλλες συνδιαμορφώνουν τήν ὕλη του καί τή διδασκαλία μέ τή συνδρομή τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ σέ ἄλλες ἀπουσιάζει τελείως ἀπό τά σχολικά προγράμματα. Στήν Ἑλλάδα τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν δέχεται τά τελευταῖα χρόνια σφοδρή πολεμική, ἐνῶ ἀμφισβητεῖται ἡ ἀξία του. Ὡστόσο, εἶναι ἀνάγκη νά τονιστεῖ ὅτι ἡ διδασκαλία του καί στίς δύο βαθμίδες τῆς Ἐκπαιδεύσεως ἀποτελεῖ ἀπαίτηση καί δικαίωμα τῶν πιστῶν, ἀλλά καί συνταγματική ἐπιταγή. Καί τοῦτο, γιατί ὡς μάθημα ἐθνικῆς Παιδείας συγκροτεῖ καί διαμορφώνει τήν προσωπικότητα τοῦ μαθητῆ, τήν στηρίζει καί τήν μεταμορφώνει. Ἐπιβάλλεται ὅμως νά ἀναμορφωθοῦν τόσο τά ἐκπαιδευτικά προγράμματα ὅσο καί τά σχολικά βιβλία. Καί σ' αὐτό τό ἔργο ὅλοι μποροῦν νά συμβάλουν ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας, τίς Θεολογικές Σχολές, τίς Ἑνώσεις τῶν θεολόγων καί τό Ὑπουργεῖο Ἐθνικῆς Παιδείας καί Θρησκευμάτων.

8. Τέλος, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἀνάγκη νά μελετήσει, μέ τούς εἰδικούς φορεῖς της, τά σύγχρονα μεγάλα προβλήματα βιοηθικῆς, βιοϊατρικῆς καί κοινωνικῆς δικαιοσύνης καί νά προβεῖ σέ ἕνα ποιμαντικό σχεδιασμό ὀρθόδοξης, αὐτοσυνειδησίας καί ὀρθοπραξίας, ὥστε νά πείσει τούς λαούς ὅτι ὁ Οἰκουμενικός λόγος εἶναι πάντα ἀναγκαῖος καί ἐπίκαιρος σέ κάθε ἐποχή.

Ἀθήνα 9 Σεπτεμβρίου 2007
Γιά τήν Ὀργανωτική Ἐπιτροπή
τοῦ Συνεδρίου καί τούς Συνέδρους

Ὁ Πρόεδρος τῆς ΠΕΘ

Μᾶρκος Ὀρφανός
Ὁμότ. Καθηγητής Πανεπιστημίου

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ

- Ἐκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- Τυπογραφεῖο: "ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ" Ἰασίου 1 - ΑΘΗΝΑ
- Ἀπευθύνεσθε: «ΕΥΛΟΓΙΑ» - Ἱερά Μητρόπολη - Βογατσικοῦ 7
  Τ.Κ. 54622 - Θεσσαλονίκη
- Ἡ «ΕΥΛΟΓΙΑ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν.

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Πρός τόν ἀσθενοῦντα Μ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ κ.κ. ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΝ

Πρός
Τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Ἀθηνῶν καί Πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. Χριστόδουλον
Πρόεδρον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Εἰς Μαϊάμι Η.Π.Α.

Μακαριώτατε Ἅγιε Πρόεδρε,
«Χαίρετε ἐν Κυρίῳ»

Ἅπαντες οἱ Ἱεράρχαι τῆς Ἁγιωτάτης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, οἱ συγκροτοῦντες τήν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας Αὐτῆς, συνελθόντες σήμερον ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν Συνεδριῶν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Μεγάρου ἐντός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη τῶν Ἀθηνῶν, ἵνα συμμετάσχωμεν εἰς τάς συνεδρίας τῆς ἐνιαυσίας Τακτικῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας κατά τόν φθίνοντα τοῦτον Ἐνιαυτόν, ἐκρίναμεν καί ἀπεφασίσαμεν ὁμοφρόνως καί ὁμοθυμαδόν, ὅπως ἀπευθυνθῶμεν διά τοῦ παρόντος Γράμματος πρός τήν Ὑμετέραν γεραράν καί πολυσέβαστον Μακαριότητα, ἵνα ἐκφράσωμεν τόν πλοῦτον τῶν συναισθημάτων τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἀγάπης πρός Ὑμᾶς καί τόν παραδεδόμενον ὑπό τῶν Πατέρων ἡμῶν σεβασμόν τοῖς ἡγουμένοις ἡμῶν, ἀείποτε μέν ἐν τοῖς ἐνταῦθα, νῦν δέ ἐν τῷ καιρῷ τῆς Ὑμετέρας δοκιμασίας, ἀγομένης εἰς χώραν μακράν τῆς Πατρίδος ἡμῶν, ἀλλά καί φιλόξενον καί ὑπό πλήθους ὁμογενῶν Ἑλλήνων κατοικουμένην.

Οὕτως ἐν θερμῇ δεήσει ἐν τῷ Συνοδικῷ Παρεκκλησίῳ προσευχηθέντες ὑπέρ Ὑμῶν καί ἐν συνεδρίᾳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας διατελοῦντες, ἧς ἐπί ἐννεατίαν ὅλην ὑπάρχετε πρῶτος, Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Πρόεδρος τοῦ ἱεροῦ τούτου Διοικητικοῦ τε καί Πνευμα-

τικοῦ Σώματος, ἐν μεγίστῃ προσφορᾷ, ἀγαθαῖς προθέσεσι, πνευματικῷ κλέει καί ἀγλαοκαρπίᾳ οὐ τυχούσῃ, διαβεβαιούμεθα τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα, ὅτι ἐκ σεβασμοῦ πηγαίου καί ἐν εὐαγγελικῇ ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ, ὅτι ἀπαύστως «συναγωνιζόμεθα Ὑμῖν ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπέρ Ὑμῶν» (Ρωμ. ιε΄ 30), πρός τόν ἐν Τριάδι Ἅγιον Θεόν διά τήν ἐπαναπόκτησιν τῆς ὑμετέρας πολυτίμου ὑγιείας ἥτις ἐσχάτως καὶ ἀνελπίστως ἐπλήγη, ἐπενεχθείσης οὕτω δοκιμασίας, οὐ τυχούσης εἰς Ὑμᾶς.

Ἐπί τούτοις, Μακαριώτατε, «εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ καί Πατρί τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πάντοτε περί ὑμῶν προσευχόμενοι, ἀκούσαντες τήν πίστιν ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ καί τήν ἀγάπην τήν εἰς πάντας τούς ἁγίους» (Κολ. α΄ 3), ἀλλά καί τήν ὑπομονήν, καί τήν καρτερίαν, καί τό σθένος, ὡς καί τήν ἐλπίδα διά τήν αἰσίαν ἔκβασιν τῆς δοκιμασίας Ὑμῶν.

Διά τοῦτο πλείονας προσευχάς ὑπέρ Ὑμῶν προσάγομεν τῷ Δομήτορι τῆς Ἐκκλησίας Χριστῷ, «ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπί Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι Σωτήρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν» (Α΄ Τιμ. δ΄ 10). Ἀλλά καί τῆς Θεομήτορος ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐπικαλούμεθα τάς δεήσεις, μετά τῶν Ἀσωμάτων Λειτουργῶν καί τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, τῶν Ἀποστόλων, τῶν Πατέρων καί τῶν Ὁσίων, ἵνα ἐκδυσωπήσωσι τόν πανοικτίρμονα Θεόν εἰς τό ῥυσθῆναι Ὑμᾶς Μακαριώτατε καί πάντας τούς ἐν ἀσθενείαις κληρικούς καί λαϊκούς ἀδελφούς ἡμῶν ἀπό τῶν νόσων ὧν κατέχονται καί τῶν ἐξ αὐτῶν κινδύνων.

Βεβαιωθῆτε, Μακαριώτατε, ὅτι πάντες ἡμεῖς οἱ ἐν Χριστῷ Ὑμέτεροι ἀδελφοί Ἱεράρχαι, ἅπας ὁ ἱερός κλῆρος καί ὁ θεοσεβής λαός τῆς Πατρίδος ἡμῶν, ὑψοῦμεν ἱκέτιδας χεῖρας πρός τόν Θεόν διά τήν ἐπαναπόκτησιν τοῦ πολυτίμου ἀγαθοῦ τῆς Ὑμετέρας ὑγιείας, διά τήν ταχεῖαν ἐπάνοδον Ὑμῶν εἰς τήν Πατρίδα ἐν σωματικῇ ῥώμῃ καί πνευματικαῖς δυνάμεσι, ἵνα ἀσκήσητε τήν Ὑμετέραν Ἀρχιεπισκοπικήν διακονίαν, καί ἵνα ἐπανίδωμεν Ὑμᾶς ἐν μέσῳ ἡμῶν, ἀσπαζόμενοι τήν Ὑμετέραν Μακαριότητα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, χαίροντες δέ χαράν μεγάλην, νά δοξάζωμεν τόν Ἅγιον Θεόν δι' ὅσα ἀγαθά ἐδωρήσατο ἡμῖν.

Χαίρετε καί ὑγιαίνετε! Μακαριώτατε.

Ὑπογραφή
Ὁ Προεδρεύων τῆς Ι.Σ.Ι.
† Ὁ Λαγκαδᾶ Σπυρίδων

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΛΑΒΡΥΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΓΙΑΛΕΙΑΣ

Ἀριθμ. Πρωτ. Δ.Ε. Ἐν Αἰγίῳ τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου 2007

Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΝ
Βογατσικοῦ, 7 - 546 22 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Παναγιώτατε,

Στή σκληρή δοκιμασία μας ἀπό τάς καταστρεπτικάς πυρκαϊᾶς τῆς 25ης Ἰουλίου ἐ.ἔ., πού ἔπληξαν τήν Θεόσωστον Ἐπαρχίαν μας, ὡς βάλσαμον παρηγορίας ἐδέχθημεν τήν προσωπικήν παρουσίαν Σας καί τήν σημαντικήν οἰκονομικήν ἐνίσχυσιν εἰς τούς 33 πυροπλήκτους σταφιδοπαραγωγούς Ἐπαρχίας Αἰγιαλείας. Ὡς δρόσος Ἀερμών ἤλθετε κοντά μας, Παναγιώτατε, τό δέ ἀδελφικό χάδι τῆς ἀγάπης Σας ἐγλύκανε τόν πόνον μας καί μᾶς ἔδωσε πολλήν παρηγορίαν καί ἐνίσχυσιν διά τήν συνέχισιν τοῦ ἀνηφορικοῦ δρόμου μας.

Παρακαλοῦμεν νά δεχθῆτε τήν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην τῆς ψυχῆς μας καί ἐνθέρμους εὐχαριστίας ἡμῶν προσωπικῶς, τῶν ἐν Κυρίῳ συνεργατῶν μας καί τῶν πυροπλήκτων σταφιδοπαραγωγῶν ἀδελφῶν μας εὐχόμενοι ὁλοψύχως, ὅπως Κύριος ὁ Θεός ἐπιδαψιλεύῃ ἐφ' Ὑμᾶς πλουσίαν τήν Χάριν Του καί δωρῆται τήν κατ' ἄμφω ὑγείαν καί ἐνδυνάμωσιν πρός συνέχισιν τῆς Ποιμαντικῆς Σας Διακονίας.

Ἐπί δέ τούτοις διατελοῦμεν

Ἐλάχιστος ἐν Χριστῷ ἀδελφός
† Ὁ Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ τῇ 28.09.2007

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΥΠΟΥ

ΕΛΗΞΕ ΜΕ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ἡ 1η Ἡμερίδα Κληρικῶν τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης

❖ Μέ ἐπιτυχία ἔληξε χθές, **27 Σεπτεμβρίου,** ἡ **1η Ἡμερίδα ὅλων τῶν Κληρικῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης,** ἡ ὁποία διωργανώθηκε στό **Συνεδριακό Κέντρο τοῦ Ἱδρύματος Παιδείας καί Πολιτισμοῦ στήν Πυλαία.** Ὁ γενικός τίτλος τῆς ἡμερίδας ἦταν «**Ἐπαγγελία Ἱερωσύνης**» καί εἶχε τέσσαρες **Εἰσηγήσεις,** οἱ ὁποῖες ἐκαλύφθησαν στίς πρωϊνές συνεδριακές ὧρες καί στίς ἀπογευματινές μέχρι τήν 10η ἑσπερινή ὥρα. Κοινό γεῦμα παρετέθη στούς κληρικούς στή μεγάλη αἴθουσα δεξιώσεων τοῦ **Ἱδρύματος.**

❖ Οἱ εἰσηγήσεις περιεστράφησαν στό ἐπίγραμμα «**Ποιμαίνοντες μετ' ἐπιστήμης**» καί ἦσαν οἱ ἀκόλουθες:

1η «***Ἐντολές Θεοῦ καί προστάγματα ἀνθρώπων***», εἰσηγητής ὁ ἀρχιμ. **Πολύκαρπος Ματζάρογλου,** πνευματικός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς «**Παναγία τοῦ Ἔβρου**».

2α «***Ψυχολογία, Ψυχιατρική καί Ποιμαντική***», εἰσηγητής ὁ πρωτοπρεσβύτερος καί ψυχίατρος **π. Βασίλειος Θερμός.**

3η «***Ἱερωσύνη: Διακονία ἤ ἐξουσία***», εἰσηγητής ὁ πρωτοπρεσβύτερος **π. Ἀντώνιος Πινακούλας,** πολύτεκνος μέ ὀκτώ παιδιά, ἐφημέριος τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ **ἁγίου Παντελεήμονος Χαλανδρίου Ἀθηνῶν.**

4η «***Ὁ ἄνθρωπος ὡς ποιμένας***», εἰσηγητής **ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος.** Σέ ὅλες τίς εἰσηγήσεις ἐπηκολούθησε συζήτηση καί διάλογος μεταξύ εἰσηγητῶν καί συνέδρων.

❖ Τά πορίσματα τῆς ἱερατικῆς αὐτῆς συνάξεως θά τά ἐπεξεργασθῇ **Ἐπιτροπή Ἱερέων Θεολόγων.** Τό σύνολο τῶν συνέδρων ἦσαν **130 ἱερεῖς ἐφημέριοι καί ἱεροκήρυκες τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.**

Ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Τό ζεῦγος Κώστα καί Νατάσας Καραμανλῆ προσκυνοῦν τό Ἱερό Εὐαγγέλιο κατά τήν εἴσοδό τους στόν ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Δημητρίου Θεσ/νίκης τήν 26/10/2007

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης, ὑποδέχεται καί προσκυνεῖ τόν Τίμιο Σταυρό καί τήν κάρα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἀπό τήν Ἱερά Μονή Κουτλουμουσίου τήν 9/9/2007 στόν Ἱερό Ναό ἁγίου Νικολάου Θεσσαλονίκης.

Πανοραμική εἰκόνα τῆς Λάρνακος τῶν Λειψάνων τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, τμῆμα ἁψῖδος τοῦ ἱεροῦ Βήματος, τό Τέμπλον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ καί ἡ Παναγία «τῶν πάντων ἐλπίς» στήν πανήγυρη τῆς 26/10/2007.

Οἱ Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς οἱ λαβόντες μέρος στή λιτάνευση τῆς εἰκόνος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στή Θεσσαλονίκη, στήν εἴσοδο τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

Ὁ στρατηγός Διοικητής τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ κ. Εὐστάθιος Στρατάκος προσφωνεῖ τόν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας κατά τό ἐπίσημο Δεῖπνο στή Στρ. Λέσχη. Οἱ συνδαιτυμόνες ἦσαν περίπου 150 ἄτομα.

Οἱ Σεβ. Μητροπολῖται Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος, καί Καλαβρύτων κ. Ἀμβρόσιος μετά τοῦ Δημάρχου Αἰγίου ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἐπιδόσεως χρηματικῶν βοηθημάτων σέ πυροπαθεῖς τῆς Αἰγιαλείας ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης.

Ὁ Τίμιος Σταυρός καί ἡ κάρα τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κουτλουμουσίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους φθάνουν στόν Ἱερό Ναό ἁγίου Νικολάου Χαριλάου.

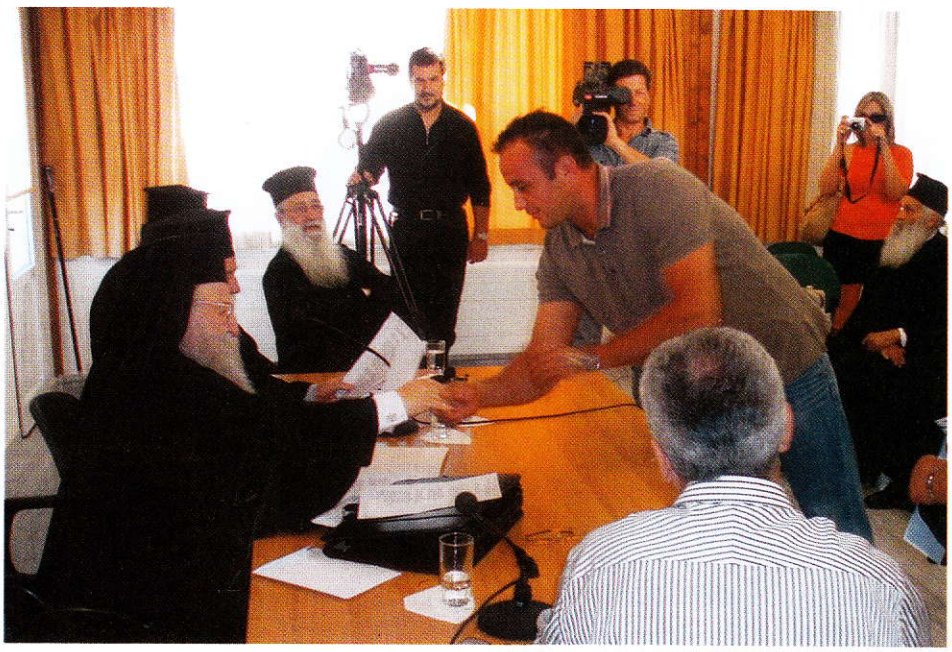

Διανομή τῶν βοηθημάτων στούς πυροπαθεῖς τῆς Αἰγιαλείας ἀπό τούς Σεβ. Μητροπολίτας Θεσσαλονίκης Ἄνθιμον καί Καλαβρύτων Ἀμβρόσιον.

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ
Λουκᾶ ις΄, 19-31

ΟΤΑΝ ΛΕΙΠΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ

«Μεταξύ ἡμῶν καί ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται»

Δύο ἀντιθέτους εἰκόνας μᾶς παρουσιάζει ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή, εὐσεβεῖς Χριστιανοί. Ἡ μία εἰς τήν γῆν καί ἡ ἄλλη εἰς τόν οὐρανόν. Οἱ ἥρωες τῆς ἐπιγείου εἰκόνος ἔχουν μεταβάλει τήν κατάστασίν των εἰς τόν οὐρανόν. Ὁ ἕνας ἦτο πολύ πλούσιος, ὅταν ἔζη ἐπάνω εἰς τήν γῆν. Ἐνεδύετο συνήθως μέ πολυτελεστάτην ἐνδυμασίαν καί ηὐφραίνετο καθ' ἡμέραν μέ πολυτελῆ φαγητά καί ἄλλας εὐχαριστήσεις. Ὁ ἄλλος, ὀνόματι Λάζαρος, ἦτο ὁ πλέον πτωχός ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Ἀσθενής καί ρακένδυτος, πληγωμένος καί πεινασμένος εὑρίσκετο συνήθως ἐμπρός εἰς τόν πυλῶνα τοῦ πλουσίου. Ὁ Λάζαρος ἦτο πάντοτε πολύ λυπημένος διά τήν κατάστασίν του. Δέν συνήθιζεν ὅμως νά διαμαρτύρεται. Μέ πολλήν ὑπομονήν καί ταπείνωσιν ὑπέφερε τό μαρτύριόν του, χωρίς νά γογγίση ποτέ, οὔτε ἐναντίον τοῦ πλουσίου.

Ὁ πλούσιος καί ὁ Λάζαρος εἶναι οἱ ἐκπρόσωποι δύο ἀντιθέτων κόσμων. Εἰς τήν κλίμακα τοῦ ἀνακτόρου τοῦ πλουσίου ἐπραγματοποιεῖτο καθ' ἡμέραν μία τρομακτική σύγκρουσις μεταξύ αὐτοῦ καί τοῦ Λαζάρου. Εἰς τάς κλίμακας τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς ἐπαναλαμβάνεται ὑπό ἀντίθετον μορφήν ἡ αὐτή ὀξεῖα ἀντίθεσις. Ὁ πλούσιος ἐνεδύετο πορφύραν εἰς τήν γῆν καί ὁ πτωχός Λάζαρος ἔχει περιβληθῆ διά τήν αἰωνιότητα τόν λευκόν χιτῶνα τῆς παραδεισιακῆς πολιτείας καί μακαριότητος. Ὁ πλούσιος ἀντίκρυζε τό καλλιμάρμαρον ἀνάκτορόν του μέσα εἰς ὁλοπράσινον κῆπον μέ δροσιστικάς πηγάς καί τώρα καίεται μέσα εἰς τήν κάμινον τοῦ Ἅδου. Ὁ Λάζαρος ἐπεθύμει νά χορτάση ἀπό τά ψυχία τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου καί τώρα εὐφραίνεται πλουσιοπαρόχως κατά τήν ψυχήν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Κυρίου. Δύο κόσμοι ἀντίθετοι ἐπάνω εἰς τήν γῆν. Δύο κόσμοι ἀντίθετοι καί εἰς τόν οὐρανόν, ἀλλά μέ ἀντεστραμμένους τούς ὅρους εἰς τήν αἰωνιότητα. Διατί ἄραγε; Ποῖος πταίει, τί πταίει; Ἄς τό ἐξετάσωμεν.

Ἡ πρόκλησις.

Ἐκεῖνο πού ἐνδιαφέρει περισσότερον ἐδῶ, εἶναι διατί κατεδικάσθη ὁ πλούσιος. Ἔχομεν καί ἄλλοτε γράψει, ὅτι ὁ πλοῦτος γίνεται ἐπιζήμιος διά τόν Χριστιανόν, ὅταν αὐτός δέν τόν χρησιμοποιῆ ὅπως ἁρμόζει εἰς τούς ὀπαδούς τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλ' ἐδῶ δέν πρόκειται περί κακῆς χρήσεως μόνον. Πρόκειται περί προκλήσεως. Ὁ πλούσιος τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου ἦτο προκλητικός.

Προκλητικός καί ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί ἔναντι τῶν ἀνθρώπων. Διότι τόν πλοῦτον του τόν ἐθεώρησεν αὐτοσκοπόν τῆς ζωῆς του, τόν ἀνεβίβασεν εἰς τήν ὑψίστην βαθμίδα τῶν ἀπολύτων ἀξιῶν, ἐνῶ εἶναι προωρισμένος νά ὑπηρετῆ τόν ἄνθρωπον καί νά ἀνακουφίζη τόν πόνον καί τήν δυστυχίαν του.

Τήν προκλητικότητα τοῦ πλουσίου τήν ἐμφανίζει ἀριστοτεχνικά ὁ Κύριος. «Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, καί ἐνεδύσκετο πορφύραν καί βύσσον εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λα-

μπρῶς». Τά πολυτελέστατα βασιλικά ἐνδύματα μέ τά ὁποῖα ἐνεδύετο ἀπετέλουν πρόκλησιν, τήν στιγμήν κατά τήν ὁποίαν ὁ ἄλλος ἦτο γυμνός ἤ ρακένδυτος. Αἱ καθ' ἡμέραν διασκεδάσεις καί τά γευστικώτατα φαγητά καί ἡδύποτα ἦσαν ἀχαρακτήριστος πρόκλησις, ὅταν ὁ Λάζαρος ἐπεθύμει νά χορτάση μέ ψυχία. Καί ἡ πρόκλησις αὐτή δέν ἠνώχλει τόν Λάζαρον, ὁ ὁποῖος διά τῆς πτωχείας καί τῆς ὑπομονῆς του ἐκληρονόμησε τόν παράδεισον. Ἡ πρόκλησις καί ἡ σκληροκαρδία τοῦ πλουσίου ἀπετέλουν βλασφημίαν κατά τοῦ Ἁγίου Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τόν εἶχε καταστήσει διαχειριστήν μιᾶς τόσον σημαντικῆς περιουσίας.

«Ὁ πεποιθώς ἐπί πλούτῳ οὗτος πεσεῖται, ὁ δέ ἀντιλαμβανόμενος δικαίων οὗτος ἀνατελεῖ». (Παροιμ. ια΄, 28), λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐάν ὑπάρχουν καί σήμερον ἄνθρωποι μέ τήν νοοτροπίαν τοῦ πλουσίου τῆς εὐαγγελικῆς περικοπῆς, ἄς προσέξουν. Ἡ πτῶσις των θά εἶναι βεβαία. Ὁ Θεός δέν εὐλογεῖ ἐκείνους πού εἶναι σκληρόκαρδοι καί ἀσυγκίνητοι ἐμπρός εἰς τήν δυστυχίαν τῶν ἀδελφῶν των. Οὔτε ἐπαναπαύεται εἰς ἐκείνους πού ἔκαμαν σκοπόν τῆς ζωῆς των τόν πλουτισμόν καί ἀφοῦ παρέλειψαν νά κάμουν καί τήν παραμικράν ἀγαθοεργίαν, ἐγκατέλειψαν εἰς τό τέλος καί αὐτόν τόν Θεόν. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι σαφής. «Ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπί ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις, ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπε καί τά ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονεν» (Ἰακ. ε΄, 2). Ἀλλά πῶς νά ἀκούσουν οἱ τοιούτου εἴδους πλούσιοι, τί λέγει περί αὐτῶν ἡ Ἁγία Γραφή; Ἡ ἑλκτική δύναμις τοῦ πλούτου τούς κρατεῖ δεσμίους τῶν ὑλικῶν πραγμάτων.

Αἱ δικαιολογίαι.

Ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, ὅταν εὑρέθηκε εἰς τόν «τόπον τῆς βασάνου», τότε ἔγινε φιλάνθρωπος. Ὅταν ἀντελήφθη ὅτι αἱ συνθῆκαι ἤλλαξαν πλήρως δι' αὐτόν, τότε διεπίστωσεν ὅτι δέν εἶχε ζήσει καλά ἐπάνω εἰς τήν γῆν. Καί τότε ἐνεθυμήθη τούς ἀδελφούς του. Τούς ἐνεθυμήθη διά νά μήν ἔχουν καί ἐκεῖνοι τήν ἰδίαν τύχην μέ αὐτόν. Ἡ προσπάθειά του ὅμως ἀποτελεῖ μᾶλλον μίαν δικαιολογίαν καί πρόφασιν. Εἶναι σάν νά λέγῃ ὁ πλούσιος. Μένω κατάπληκτος ἀπό τήν συμφοράν πού μέ εὗρῆκε. Εἰς τί πταίω ἐγώ; Μήπως ἦλθε ποτέ κανείς ἀπό τόν Ἅδην διά νά μέ πληροφορήσῃ, τί γίνεται ἐδῶ; Σκοτεινά καί ἀνεξερεύνητα ἦσαν δι' ἐμέ τά ζητήματα τῆς πέραν τοῦ τάφου ζωῆς. Τουλάχιστον ὅμως, ἄς πληροφορηθοῦν οἱ ἀδελφοί μου, τί γίνεται ἐδῶ.

Ὁ συνήθης τρόπος μέ τόν ὁποῖον ὁμιλοῦν καί πείθουν τούς ἑαυτούς των ὅλοι ὅσοι ἔχουν παραδοθῆ εἰς τάς ἀπολαύσεις τοῦ βίου, εἶναι ὅμοιος μέ αὐτόν τοῦ πλουσίου. Ἀγωνίζονται δηλαδή νά ἀποκοιμήσουν τήν συνείδησίν των μέ λογικά δῆθεν ἐπιχειρήματα, ὅτι δέν ὑπάρχει τίποτε μετά τόν θάνατον. Ὅτι ὅλα ὅσα λέγονται διά τήν μέλλουσαν ζωήν εἶναι ἀπάτη ἤ μωρία τῶν ἀνθρώπων. Καί ποῖος μοῦ εἶπε τί συμβαίνει μετά θάνατον, λέγουν μερικοί. Ἔτσι ἐγεννήθημεν, χωρίς σκοπόν ζωῆς, χωρίς ἀνώτερον προορισμόν, ἰσχυρίζονται. Εἶναι ὀλίγος ὁ χρόνος τῆς ζωῆς· ἐμπρός λοιπόν «φάγωμεν καί πίωμεν· αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν».

Ἀλλ' ὁ Θεός ὅμως δέν ἄφησε σκοτεινά καί ἀνεξήγητα τά ὅσα μᾶς ἀναμένουν μετά τήν ἔξοδόν μας ἐκ τῆς ζωῆς. Εἰς τήν λογικήν παράκλησιν τοῦ πλουσίου, νά σταλῇ ὁ Λάζαρος εἰς τήν γῆν ἑρμηνευτής αὐτῶν πού συμβαίνουν μετά θάνατον, ὁ Ἀβραάμ ἀπήντησεν· «ἔχουσι Μωϋσέα καί τούς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν». Πράγματι, ὁ Θεός ἐλάλησε καί οὐδεμία ἀμφιβολία πρέπει νά μένῃ εἰς τούς ἀνθρώπους, ὅταν ὁμιλῇ ὁ Θεός. Θά ἦτο ἀρκετόν νά ἀναγνώσῃ ὁ καλοπροαίρετος ἄνθρωπος τό εὐαγγέλιον τῆς κρίσεως, διά νά ἀντιληφθῇ βάσει ποίων κρι-

τηρίων θά ἀποφασίσῃ ὁ Κύριος περί τῆς μετά θάνατον ζωῆς τῶν ἀνθρώπων. Ἡμεῖς «διά πίστεως περιπατοῦμεν, οὐ διά εἴδους». Αὐτούς πού ζητοῦν νά στηριχθοῦν μόνον εἰς φυσικάς ἀποδείξεις καί σέ «χειροπιαστά» γεγονότα ὁ Κύριος ἐχαρακτήρισε μέ βαρείας λέξεις, ὅταν εἶπεν, ὅτι «γενεά πονηρά καί μοιχαλίς σημεῖον ἐπιζητεῖ...» (Ματθ. ιβ΄, 39).

Διά νά εἴμεθα ὅμως τελείως ἀδικαιολόγητοι, ἐδόθη καί τό σημεῖον τοῦτο. Ἐκτός ἀπό ὅσα λέγει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, διά τήν μετά θάνατον ζωήν, ὑπάρχει καί τό μέγα γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος προηγουμένως καί τόν Λάζαρον καί τόν υἱόν τῆς χήρας τῆς Ναΐν καί τήν θυγατέρα τοῦ Ἰαείρου ἀνέστησεν ἀπό τῶν νεκρῶν καί ὕπνον ἀπεκάλεσε τόν θάνατον. Δέν ὑπάρχει λοιπόν δικαιολογία καμμία δι' ἐκείνους πού ἐπιθυμοῦν νά εἶναι ὅμοιοι μέ τόν πλούσιον εἰς τήν ἐπί γῆς ζωήν των καί νά τόν μιμοῦνται εἰς τάς μετά θάνατον δικαιολογίας.

Ἡ πραγματική αἰτία.

Τό μεγαλύτερον καί σημαντικώτερον πρόβλημα τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι ποίαν θέσιν θά λάβῃ ἔναντι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Εἴτε τό θέλει ὁ ἄνθρωπος εἴτε δέν τό θέλει, ὁ Χριστός εἶναι πανταχοῦ παρών καί πληροῖ τά πάντα. Ἡ παρουσία Του ἀνάμεσά μας διά τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἄμεσος. Δικαίωμα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι νά τόν ἀγνοήσῃ. Δικαίωμά του εἶναι νά εἴπῃ εἰς τόν Θεόν, «ἀπόστα ἀπ' ἐμοῦ, ὁδούς σου εἰδέναι οὐ βούλομαι». Σκληρός ὁ λόγος οὗτος. Ἐν τούτοις ὅμως εἶναι πολλοί ἐκεῖνοι πού τόν λέγουν. Καί ἐδῶ εὑρίσκεται ἡ πρώτη καί βασική αἰτία τῆς δυστυχίας τοῦ ἀνθρώπου.

Εἶναι φοβερόν καί νά τό σκεφθῇ κανείς. Ὁ ἄνθρωπος ἀπομακρύνει τελείως τόν Χριστόν, τόν Εὐεργέτην καί Λυτρωτήν του, ἀπό οἱανδήποτε ἐκδήλωσιν τῆς ζωῆς του. Ἀγνοεῖ τήν Ἐκκλησίαν, δέν συμμετέχει ποτέ εἰς τά μυστήρια, οὐδέποτε προσεύχεται, παραλείπει νά εἴπῃ ἕνα «δόξα τῷ Θεῷ» ἤ «Κύριε ἐλέησον», παραδίδεται εἰς τάς ὑλιστικάς ἐπιδιώξεις, λησμονεῖ παντελῶς τό καθῆκον τῆς φιλανθρωπίας, καί διασκορπίζει τά χρήματά του μόνον διά τάς προσωπικάς του ἀπολαύσεις καί ἀδυναμίας. Ἕνας ἄνθρωπος τόσον σκληρός καί ἀμετανόητος πῶς εἶναι δυνατόν νά εὑρεθῇ εἰς τόν Παράδεισον; Οὔτε διά φιλοξενίαν δέν γίνεται δεκτός. Ἡ θέσις του εἶναι εἰς τόν Ἅδην· «τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σύ τά ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ σου... νῦν δέ ὀδυνᾶσαι».

Ἀδελφέ ἀναγνῶστα,

Ὁ Μέγας Βασίλειος γράφει, ὅτι «τό ἁμαρτάνειν κατ' ἀπουσίαν τοῦ θείου φόβου γίνεται»· Ἐκεῖνοι πού δέν πιστεύουν, δέν φοβοῦνται τόν Θεόν. Δέν σκέπτονται ὅτι κάποτε θά εὑρεθοῦν ἀντιμέτωποι μέ τήν θείαν δικαιοσύνην. Καί διά τοῦτο οὔτε τόν Θεόν ἀγαποῦν, οὔτε τόν πλησίον των. Οὔτε ἐνάρετοι εἶναι, οὔτε μετάνοιαν ἐπιδεικνύουν ποτέ. Αὐτοί δέν ἔχουν σκοπόν νά πιστεύσουν ποτέ εἰς τήν ὕπαρξιν τῆς αἰωνίου ζωῆς. Καί ἐάν κάποτε ἔλθῃ κάποιος ἀπό τόν παράδεισον νά τούς ἐνημερώσῃ καί πάλιν δέν θά πιστεύσουν. Τό εἶπεν ὁ Κύριος. «Εἰ Μωϋσέως καί τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδέ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται».

Σύ ὅμως, ἀδελφέ μου, δέν ἀνήκεις εἰς αὐτούς. Σύ καί πίστιν ἔχεις, καί ἀγάπην πολλήν δεικνύεις καί μετάνοιαν ἔχεις. Συνέχισε λοιπόν τόν δρόμον σου. Εἶναι ὁ δρόμος τοῦ Χριστοῦ, πού θά σέ ὁδηγήσῃ εἰς τήν αἰωνιότητα. Ἀμήν.

† Ὁ Μητροπολίτης
Θεσσαλονίκης ΑΝΘΙΜΟΣ
(«Φωνή Κυρίου» 1966)

Η ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΚΡΙΣΗ ΤΗΣ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΓΙΟΡΤΗΣ

Σκέψεις στόν ἀπόηχο τῶν ὀνομαστηρίων τοῦ Ἐπισκόπου

Στίς 3 τοῦ μηνός Σεπτεμβρίου, καί στήν μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἀνθίμου Ἐπισκόπου Νικομηδείας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Θεσσαλονίκης ἑόρτασε τά Ὀνομαστήρια τοῦ Σεπτοῦ Ποιμενάρχου της. Ἡ τιμή τοῦ προαναφερθέντος Ἁγίου Ἀνθίμου, ἦταν ἄγνωστη στήν τοπική μας Ἐκκλησία ἕως τῆς καταστάσεως τοῦ Μητροπολίτου κ. Ἀνθίμου Ρούσσα τοῦ ἀπό Ἀλεξανδρουπόλεως.

Ὁ Ποιμενάρχης ἄγοντας τά ὀνομαστήριά του, μεταφύτευσε ἕναν νέο ἑορτασμό. Ἡ 3η Σεπτεμβρίου ἀπέκτησε χρῶμα. Ἔγινε μία ξεχωριστή, χαρμόσυνη καί διακριτή ἡμέρα. Ἀξιοσημείωτη ἡ παρουσία κλήρου, ἀρχόντων καί λαοῦ. Πανηγυρική Θεία Λειτουργία μέ παρουσία καί συμμετοχή καί ἄλλων Ἐπισκόπων, δεξίωση, ἐπίσημο γεῦμα, πρωϊνές καί ἑσπερινές ἐπισκέψεις στό Ἐπισκοπεῖο. Κατ' αὐτόν τόν τρόπο τά Ὀνομαστήρια τοῦ Ἐπισκόπου σηματοδοτοῦν μιά συνηθισμένη καθημερινή ἡμέρα τοῦ βίου τῆς πόλης καί τῆς προσδίδουν χροιά καί περιεχόμενο. Τοῦτο ἦτο ἐμφανές καί ἐφέτος παρά τήν ἀπόφαση τοῦ Παναγιωτάτου νά ἀποφύγει τόν συνήθη κοινωνικό χαρακτῆρα τῆς ἑορτῆς, παραμένοντας στόν καθαρά ἐκκλησιαστικό τρόπο, λόγῳ τῆς προσωπικῆς του θλίψεως καί ὡς ἔνδειξη συμπαραστάσεως στούς πυροπαθεῖς συμπατριῶτες μας.

Ἐνδεχομένως καί σέ ἄλλο χῶρο τῆς παρούσης ἐκδόσεως φιλοξενοῦνται ἐπίκαιρα ἄρθρα πού ἀφοροῦν τά Ὀνομαστήρια τοῦ Μητροπολίτου. Στίς γραμμές πού ἀκολουθοῦν θά ἐπιχειρηθῆ μία προσπάθεια, μέ ἀφορμή τά Ὀνομαστήρια τοῦ Ἐπισκόπου καί μέ στόχο τήν προσέγγιση στήν εὐλαβῆ καί παραδοσιακή συνήθεια τῶν Ὀνομαστηρίων τῶν χριστιανῶν ἡ ὁποία στήν ἐποχή μας καί στήν πατρίδα μας, διέρχεται κρίση.

Πράγματι στήν μακρόχρονη ὀρθόδοξη παράδοσή μας, ὁ ἑορτασμός τῶν Ὀνομαστηρίων ἀποτελοῦσε εὐλαβῆ συνήθεια πολύ διαδεδομένη καί σημαντική.

Ἀπό τό βάπτισμά τους οἱ χριστιανοί «ἀναφέρονται» σέ ἱερά πρόσωπα, ἀκόμη καί σέ ἱερά γεγονότα καί «ὀνοματίζονται» σέ αὐτά. Κατά τήν ἐπικράτηση τοῦ νηπιοβαπτισμοῦ ἡ διαδικασία ἐπιλογῆς ὀνόματος περνᾶ σέ γονεῖς καί ἀναδόχους. Ἡ ὀνομαστική βαπτισματική ἀναφορά δημιουργεῖ μία ἐσωτερική καί πνευματική σχέση, ἡ ὁποία κατ' ἔτος «ἑορτάζεται» καί ἀκολουθεῖ τόν πιστό καθ' ὅλη τήν διάρκεια τοῦ βίου του.

Ἡ κατά τό βάπτισμα ὀνοματοδοσία, φαίνεται σταδιακά, νά ἀντικαθιστᾶ τήν κατά τήν 8η ἡμέρα ὀνοματοδοσία, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε ἰουδαϊκή, ἀλλά καί χριστιανική συνήθεια, ὅπως διαφαίνεται ἀπό τήν σχετική προβαπτισματική εὐχή.

Παραλείπω κάθε ἀναφορά στήν σημασιολογία καί στήν δυναμική πού ἐμπεριέχεται σέ κάθε «ὄνομα» κατά τήν Βιβλική, Ἰουδαϊκή καί Χριστιανική παράδοση, παραμένοντας ἁπλᾶ στήν διαπίστωση ὅτι Ἰουδαϊκά καί Χριστιανικά ὀνόματα, καθώς χορηγοῦνται στούς Χριστιανούς πλέον, πιστοποιοῦν πρακτικά τήν ἑνότητα τοῦ σωτηρίου ἔργου τοῦ Θεοῦ στόν Παλαιό καί Νέο Ἰσραήλ. Ἐθνικιστικές ἐξάρσεις καί ἀντισημιτικές ὑστερίες περί ἀποκλεισμοῦ Ἰουδαϊκῶν ὀνομάτων, ἀπό ἀνυπόστατες καί ἀπαράδεκτες, καταλήγουν συχνά στά ὅρια τοῦ γραφικοῦ καί ἀστείου. Ἡ ἱστορία τῆς

σωτηρίας εἶναι κοινή, καί αὐτό ἀποτελοῦσε καί ἀποτελεῖ σταθερή πεποίθηση τῆς Ἐκκλησίας.

Καί βέβαια ὀνοματίζονται οἱ Χριστιανοί καί μέ ὀνόματα τῆς ἔνδοξης Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτό δέν εἶναι κατακριτέο. Ἄλλωστε πολλά ἀπό τά ἀρχαῖα ὀνόματα καθαγιάστηκαν ἀπό μεταγενέστερους χριστιανούς κατόχους τους (π.χ. Σωκράτης, Λεωνίδας, Θεμιστοκλῆς κ.π.ἄ.).

Ὁ ἀπροκατάληπτος παρατηρητής ὀφείλει νά βλέπη θετικά τήν ἀρχαιοελληνική ὀνοματοδοσία, ὡς σύγχρονη συνθετική σύζευξη Ἑλληνισμοῦ καί Χριστιανισμοῦ, μέ διττή ἀναφορά, καί στά ἱερά πρόσωπα πού ἐξαγίασαν καί ἐκχριστιάνισαν αὐτά τά ὀνόματα χωρίς νά παραθεωρεῖται ἡ βαρύτητα τῶν ἔνδοξων προσωπικοτήτων τοῦ ἀρχαιοελληνικοῦ προχριστιανικοῦ παρελθόντος μας.

Ἔνσταση ἐνδεχομένως στοιχειοθετεῖται γιά ὀνόματα κακόηχα, ἀνούσια, μουσουλμανικῆς ἤ καί πολιτικῆς προέλευσης ἀλλά καί πάλι μέ τήν γόνιμη ἐπιφύλαξη ὅτι καί αὐτά εἶναι δυνατόν, ἐνδεχομένως, κάποιος σύγχρονος ἤ μελλοντικός κάτοχός τους νά τά ἐξαγιάση καί τά ἐκχριστιανίση(!).

Ἡ συνήθεια τῶν Ὀνομαστηρίων εἶναι ἐκκλησιαστική διαδικασία, σχετιζόμενη μέ τήν βαπτισματική ὀνοματοδοσία καί τό ἐκκλησιαστικό ἑορτολόγιο, καί σαφῶς ὄχι καθαρά κοσμική. Γιορτάζει τό σπίτι καί ὁ οἰκογένεια, ἀλλά ὁ ἑορτασμός ξεκινᾶ ἀπό τήν Ἐκκλησία. Ἐνδεδειγμένος λοιπόν ὁ ἐκκλησιασμός τοῦ ἑορτάζοντος καί τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας. Τό ἄριστον βέβαια καί ἡ προσέλευση στήν Θεία Κοινωνία (ἐννοεῖται κατόπιν σχετικῆς πνευματικῆς προετοιμασίας). Καί ἔπειτα τό χαρμόσυνο κλίμα, τό οἰκογενειακό τραπέζι, οἱ ὑποδοχές, οἱ ἐπισκέψεις, τά δῶρα, τά κεράσματα.

Καλόν εἶναι ὁ ἐκκλησιασμός νά συνοδεύεται ἀπό τήν προσφορά ἄρτου γιά τήν προσκομιδή ἤ ἀπό τέλεση ἀρτοκλασίας. Ἀλλοῦ ἐπικρατεῖ ἡ συνήθεια τῆς «ὕψωσης τοῦ ἄρτου» ἐνῶ σέ κάποια μέρη προσκαλεῖται ὁ ἱερέας στό σπίτι γιά νά τελέσει Εὐχέλαιο ἤ Ἁγιασμό. Φίλος κληρικός πού ὑπηρετεῖ σέ Μακεδονική Μητρόπολη μοῦ ἀνέφερε τήν τοπική παράδοση, ἡ μητέρα νά παραδίδει στήν μελλόνυμφη κόρη της, τό καλάθι τῆς ἀρτοκλασίας γιά τά Ὀνομαστήρια τοῦ νέου νοικοκυριοῦ.

Στήν παράδοσή μας τό Ὀνομαστήρια ὑπερβαίνουν καί τόν θάνατο. Καί αὐτό διαφαίνεται, ὅταν κατά τήν ὀνομαστική γιορτή τοῦ ἐκλιπόντος τηροῦνται τρισάγια, πρόσφορα γιά μνημόνευση στήν Προσκομιδή καί πράξεις φιλανθρωπίας. Γιά τούς πιστούς οἱ κεκοιμημένοι «γιορτάζουν» καί ὡς μέλη τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας καί οἱ ζῶντες τούς «ἐπισκέπτονται» σέ ἑνότητα πίστεως, ἀγάπης, προσευχῆς καί ἀγαθοεργίας.

Στήν σύγχρονη ἐποχή, τά Ὀνομαστήρια διέρχονται κρίση. Θυμᾶμαι παλιά, στίς ἀναμνήσεις τῶν παιδικῶν μου χρόνων, ὅταν ἦταν αὐτονόητη ἡ ἐπίσκεψη στό σπίτι τοῦ ἑορτάζοντος. Δέν ὑπῆρχαν τότε τηλέφωνα γιά προσυνεννόηση, οὔτε κινητά οὔτε σταθερά. Μόνο τό πένθος ἤ κάποια βαριά ἀσθένεια μποροῦσε νά ματαιώση τόν ἑορτασμό. Τό οἰκογενειακό πρόγραμμα περιλάμβανε δύο καί τρεῖς καί περισσότερες ἐπισκέψεις τό ἴδιο ἀπόγευμα - βράδυ. Αὐτό συνέβαινε καί στίς μεγάλες ἑορτές. (Χριστούγεννα στό Χρίστο, Πρωτοχρονιά στό Βασίλη, Θεοφάνεια στό Φώτη κ.ο.κ.). Ἡ ὅλη διαδικασία δημιουργοῦσε κλίμα ἑορταστικῆς διάθεσης σ' ὅλη τήν πόλη, στό δρόμο, στό λεωφορεῖο, σέ καταστήματα. Τά ὀνομαστήρια τοῦ οἰκοδεσπότη διέθεταν πάντα ἰδιαίτερη αἴγλη, ξεχωριστό κῦρος, ἐπισημότητα, σοβαρότητα. Ἄλλος ὁ χαρακτῆρας τῆς παι-

δικῆς γιορτῆς. Καθώς μάλιστα οἱ μαθητές ἀνέβαιναν τίς σχολικές βαθμίδες ἦταν ἀνεκτή καί ἡ μετακίνηση στό πλησιέστερο Σαββατοκύριακο λόγῳ μαθητικῶν ὑποχρεώσεων.

Ἡ κρίση ἐμφανίστηκε σιγά - σιγά. Σέ πρῶτα στάδια οἱ τυποποιημένες ἀγγελίες στήν ἐφημερίδα: «Ὁ τάδε δέν ἑορτάζει καί δέν δέχεται ἐπισκέψεις». Στήν συνέχεια ἡ ἀναγκαιότητα τηλεφωνικῆς προσυνεννόησης. Ὕστερα περάσαμε καθαρά στίς τηλεφωνικές εὐχές. Σήμερα ὁ ἑορτασμός Ὀνομαστηρίων εἶναι σπάνιος πάντοτε μετακινούμενος, συνήθως ἐκτός σπιτιοῦ, καί σχεδόν ποτέ «ἀνοικτός». Τουλάχιστον στίς μεγάλες πόλεις καί οἱ προφάσεις πολλές!

Ἴσως ἔπαιξε κάποιο ρόλο καί ἡ εἰσαγωγή τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν γενεθλίων. Ξενόφερτο ἔθιμο σίγουρα, ἐφόσον στήν Δύση ὁ ἑορτασμός ὀνομαστικῆς γιορτῆς ἦταν πάντα πιό χαλαρός. Ἀπό αὐτήν τήν θέση δέν ἐπιδιώκουμε νά κατηγορήσουμε τήν συνήθεια τῶν γενεθλίων ἀδιάκριτα, ἄκομψα καί ἀπόλυτα, λαμβάνοντας ὑπόψη, ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας προβάλλει τά Γενέθλια κορυφαίων Ἱερῶν προσώπων, τοῦ Κυρίου, τῆς Θεοτόκου καί τοῦ Προδρόμου. Ἀσφαλῶς ὅποιος ἐπιθυμεῖ μπορεῖ νά ἑορτάζει γενέθλια ἀλλά ὄχι παραθεωρώντας τήν ὀνομαστική γιορτή. Τά γενέθλια εἶναι ἐξατομικευμένη ὑπόθεση, ἰδιωτικῆς φύσεως, καί ἄλλη εἶναι ἡ βαρύτητα καί οἱ διαστάσεις τῆς ὀνομαστικῆς γιορτῆς. Χωρίς νά εἶναι ἐξ ὁρισμοῦ κακός ὁ ἑορτασμός γενεθλίων, πνευματικά προβληματική εἶναι ἡ ἀναβάθμισή τους εἰς βάρος τῆς ὀνομαστικῆς γιορτῆς, διότι σ' αὐτήν τήν περίπτωση διακρίνεται ταυτόχρονα ξέκομμα ἀπό μία ἱερή παράδοση πού στερεῖ ἀπό ὄμορφες οἰκογενειακές στιγμές, πού σημαίνει ὑποτίμηση τοῦ ἑορτολογίου, καί διάρρηξη τῆς σχέσης μέ τούς Ἁγίους μας καί τήν Ἐκκλησιαστική μας πραγματικότητα.

Κυρίως στίς χριστιανικές οἰκογένειες χρειάζεται συνειδητή καί μεθοδική προσπάθεια διατήρησης τῆς συνήθειας τῶν ὀνομαστηρίων, ἰδιαίτερα τῶν νέων μελῶν, παιδιῶν καί ἐφήβων, ἀκόμη καί μέ ἀνεκτή τήν μετακίνησή της στήν πλησιέστερη ἀργία, πάντα μέ ἐκκλησιαστικό χαρακτῆρα, σίγουρα μέ πνευματικό ἄρωμα. Πρωτοπόροι καί σημαιοφόροι οἱ χριστιανικές οἰκογένειες, σέ ἕναν ἀγώνα, γιά νά μήν ὁδηγηθοῦμε στόν σταδιακό καί πλήρη ἀφανισμό αὐτῆς τῆς ὄμορφης καί ἱερῆς παράδοσης, κάτι τό ὁποῖο θά ἀποτελέσει ἕνα ἀκόμη ἰσχυρό πλῆγμα στόν ἑλληνορθόδοξο κοινωνικό μας βίο.

Ἑπομένως, ὅταν ἄγη τά ὀνομαστήριά του ὁ Ἐπίσκοπος, δικαίως καί πρεπόντως συνεγείρεται χαρμόσυνα, μία ὁλόκληρη τοπική Ἐκκλησία. Κατ' ἀναλογίαν, σέ ἐνοριακό ἐπίπεδο, τό ἴδιο ὀφείλει νά συμβαίνει μέ τά ὀνομαστήρια τοῦ Κληρικοῦ - Πρεσβυτέρου. Αὐτό, μπορεῖ μέ σχετική καλλιέργεια νά λειτουργεῖ παραδειγματικά γιά τούς εὐσεβεῖς χριστιανούς. Ἀποτελεῖ ποιμαντική μέριμνα ὄχι ἁπλᾶ ἡ διατήρηση τοῦ ἑορτασμοῦ τῶν Ὀνομαστηρίων τῶν πιστῶν, ἀλλά καί ἡ ἀντίληψη ὅτι ὁ ἑορτασμός ἀναφέρεται καί ξεκινᾶ στήν ἐκκλησιαστική κοινότητα καί μεταφέρεται κατόπιν στήν «κατ' οἶκον» Ἐκκλησία.

Καταλήγοντας, μέ τίς πενιχρές σκέψεις πού ἐκτέθηκαν, ἐκφράζοντας τήν ποιμαντική ἀγωνία καί τόν προβληματισμό μας, καί ἀπό αὐτήν τήν θέση εὐχόμαστε ὁ ἑορτασμός τῆς ὀνομαστικῆς γιορτῆς νά ξεπεράσει τήν κρίση πού διέρχεται, νά βρίσκει πρόσφορο ἔδαφος στίς καρδιές τῶν πιστῶν, γιά νά μήν καταλήγει περαιτέρω ἡ ζωή μας σέ «βίον ἀνεόρταστον».

Ἀρχιμ. ΙΑΚΩΒΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
Προϊστάμενος
Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Θεράποντος

Ὁριοθέτησις τοῦ Σκοπιανοῦ ἀπό τόν Κων. Καραμανλῆ

Τοῦ Νίκου Μάρτη
τέως Ὑπουργοῦ,
Προέδρου «Μακεδονικῆς Ἑστίας

«Εἶναι ἀδιανόητο μετά τό τέλος τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου νά νομιμοποιηθεῖ ἱστορικά ἡ ἐπιδίωξη Στάλιν καί Τίτο νά ἐλέγξουν τό Αἰγαῖο, ἀποσπώντας τήν Μακεδονία ἀπό τήν Ἑλλάδα».

Ἡ ἀνωτέρω ἀποκαλυπτική θέση περιέχεται στήν ἀπό 3 Ἰανουαρίου 1992 ἐπιστολή τοῦ ἀείμνηστου Προέδρου τῆς Δημοκρατίας τοῦ Μακεδόνα Κωνσταντίνου Καραμανλῆ πρός τούς ὁμολόγους του.

Ἄμεση μέ τήν ἀναγγελία ἀπό τόν Τίτο τήν 4η Αὐγούστου 1944 σέ Σερβικό ἔδαφος, τῆς ἱδρύσεως τῆς Σοσιαλιστικῆς Δημοκρατίας Μακεδονίας, ἦταν ἡ ἀντίδραση τῶν Ἀμερικανῶν, πού γνώριζαν τίς ἐπιδιώξεις τῆς Κομιντέρν καί τῶν Βαλκανικῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων, τά ὁποῖα ἀπό τό 1924 ἀποφάσισαν στή Μόσχα νά ἀνεξαρτητοποιήσουν Μακεδονία καί Θράκη, πρός ἔλεγχο τοῦ Αἰγαίου, ὁπότε μέ τά πανίσχυρα Κομμουνιστικά Κόμματα τῆς Ἰταλίας, τῆς Γαλλίας καί κατεστραμμένη τή Γερμανία, ἡ κομμουνιστικοποίηση ἀρχικά τῆς Εὐρώπης, ἦταν εὔκολος στόχος.

Ὁ Στεττίνιους, ὑπουργός Ἐξωτερικῶν τῶν Η.Π.Α., διά τῆς ὑπ' ἀριθ. 2680-14/26.11.44 ἐγκυκλίου του πρός τούς Πρέσβεις καί Προξένους τῶν ΗΠΑ, κατήγγειλε ὡς δημαγωγία τήν ἀναγγελία ἱδρύσεως «Δημοκρατίας τῆς Μακεδονίας» στρεφόμενης κατά τῆς Ἑλλάδος καί ἔμμεσα πληροφοροῦσε τούς δημοκρατικούς λαούς γιά τίς ἐπεκτατικές ἐπιδιώξεις τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης.

Ὁ Πρόεδρος Τρούμαν στήν ὁμιλία του στό Κογκρέσσο τό 1947, ἀποκάλυψε καί ἀνέτρεψε τά σχέδια Στάλιν καί Τίτο μέ τό «Δόγμα Τρούμαν».

Κατόπιν τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, τοῦ Μακεδόνα Καραμανλῆ, τήν 3.1.1992 στούς ὁμολόγους του καί μέ τήν δήλωσή του ὅτι οἱ κάτοικοι τῶν Σκοπίων εἶναι Σλάβοι, Ἀλβανοί, Τοῦρκοι, οἱ ὁποῖοι δέν ἔχουν σχέση μέ τούς Μακεδόνες, τό ἁρμόδιο Συμβούλιο Κορυφῆς τῆς Λισσαβώνας ἀποφάσισε τόν Ἰούνιο τοῦ 1992 τήν ἀναγνώριση τῶν Σκοπίων, ὑπό τόν ὅρο ὅτι δέν θά ἔχει τή λέξη «Μακεδονία».

Τό 1949 ὁ Τίτο, πανίσχυρος στή Βαλκανική, ἀποσύρθηκε ἀπό τό σοβιετικό μπλόκ. Ἤδη ἀπό τόν Σεπτέμβριο 1944, μετά τήν ἀποχώρηση Γερμανῶν καί Βουλγάρων ἀπό τά Σκόπια, ὁ Τίτο εἰσῆλθε στά Σκόπια καί μετονόμασε τή Νότιο Σερβία (Βαρντάσκα) σέ «Μακεδονία» καί τά Σκόπια σέ πρωτεύουσα τῆς Μακεδονίας, ἀποδυναμώνοντας ἔτσι, ὡς Κροάτης, τή Σερβία.

Ὅταν ὁ Στάλιν ζήτησε ἀπό βουλγαρική ἀντιπροσωπεία (Otesten Venetnik 19 Ἰουνίου 1946) τήν «ἀνεξαρτητοποίηση» τοῦ ΠΙΡΙΝ, οἱ Βούλγαροι ἀπάντη-

σαν ὅτι δέν ἔχουν Μακεδονική συνείδηση καί ὁ Στάλιν τούς ἀντέτεινε: «Τί σημασία ἔχει; Τό 1917 δέν ὑπῆρχε ἔθνος Λευκορώσων. Τό δημιουργήσαμε καί οὐδείς σήμερα ἀντιδρᾶ».

Ὁ Τίτο μιμούμενος τόν Στάλιν, κατασκεύασε ἔκτοτε τὸ ψευδομακεδονικό ἔθνος, τό ὁποῖο ὁ Βούλγαρος πρόεδρος Ζέλεφ χαρακτήρισε «ἔγκλημα Τίτο καί Στάλιν», ὁ δέ Τζαφέρι πρόεδρος τῶν Ἀλβανῶν τῶν Σκοπίων κορόιδευσε τόν Γκλιγκόρωφ λέγοντας ὅτι ὁ Μακεδονισμός του εἶναι μῦθος καί πλαστογραφεῖ τήν ἱστορία τῶν γειτόνων του.

Οἱ Πρέσβεις τῶν ξένων χωρῶν καί ἰδιαίτερα τῶν ΗΠΑ, πού εἶχαν ἐντολή νά βοηθήσουν τόν Τίτο, δέχτηκαν ὡς ἀνιστόρητοι κατά Κίσιγκερ, τήν πλαστογραφημένη ἱστορία τῆς Μακεδονίας τῶν Σκοπιανῶν, μέ συνέπεια ὁ Πρέσβης τῶν ΗΠΑ στήν Γιουγκοσλαβία Σκάλνον τό 1985, μιλώντας στό Πανεπιστήμιο τῶν Σκοπίων νά δηλώσει ὅτι οἱ ΗΠΑ θά βοηθήσουν τό «Μακεδονικό Ἔθνος».

Κατήγγειλα τόν κ. Σκάλνον στόν ὑπουργό Ἐξωτερικῶν τῶν ΗΠΑ κ. Σούλτς γιά τήν ἀντίθετη πρός τήν ἀμερικανική πολιτική στάση τοῦ κ. Σκάλνον. Ὁ κ. Σούλτς, διάβασε τό βιβλίο μου «Ἡ Πλαστο-γράφηση τῆς Ἱστορίας τῆς Μακεδονίας» καί μοῦ ἔγραψε ὅτι διέθεσα καί χρόνο καί σκέψη γι' αὐτό. Ὁ κ. Σούλτς διαβίβασε τό βιβλίο μου στό State Department γιά περαιτέρω ἀξιοποίηση, ἀλλά δέν πληροφορήθηκα τί ἀπέγινε.

Εἶναι γνωστές οἱ θέσεις τῶν προέδρων Μπούς. Τό 1991 ὁ πατέρας Μπούς κατά τήν διάρκεια τῆς ἐδῶ ἐπίσκεψής του, ἐπαίνεσε τήν Ἑλλάδα, ὅτι μόνη στήν Εὐρώπη σταμάτησε τό σοβιετικό ἐπεκτατισμό καί δήλωσε δύο φορές, ὅπως δήλωσε καί ὁ σημερινός πρόεδρος τό 2004, ὅτι οἱ ΗΠΑ βοήθησαν τό 1947 τό Βερολῖνο καί τήν Ἑλλάδα νά μείνουν ἐλεύθερες.

Οἱ φιλοσκοπιανές θέσεις κύκλων τοῦ State Department καί ἡ ἐπί δεκαετίες, ὅπως προανέφερα, ἐμφάνιση ὁμόσπονδου «Κράτους Μακεδονίας» ἀπό τούς Σκοπιανούς καί τούς ἀνιστόρητους συμπαραστάτες τους, συνετέλεσαν στό νά ἀποκαλοῦν σήμερα πολλά κράτη τή δημοκρατία αὐτή «Μακεδονία».

Ἡ ὑπόμνηση τοῦ Κωνσταντίνου Καραμανλῆ καί τά κραυγάζοντα τήν ἱστορική ἀλήθεια μάρμαρα τῆς Μακεδονίας, ὑποχρεώνουν ὅσους σέβονται τήν ἱστορική ἀλήθεια νά καταγγείλουν τό ψευδομακεδονικό ἔθνος τῶν Σκοπίων.

Ἐπαναλαμβάνω γιά πολλοστή φορά ὅτι ἡ ἁρμόδια Διεύθυνση γιά τὴν διεύρυνση τῆς Ε.Ε. εἶχε καί ἔχει πρός διαφύλαξη τοῦ κύρους τῆς Ε.Ε. ἠθική καί νομική ὑποχρέωση νά καλέσει τούς εὐρωβουλευτές καί τούς βουλευτές τῶν Σκοπίων, πού εἶναι ἁρμόδιοι γιά τήν διεύρυνση, νά ἐπισκεφθοῦν τό Ἐθνικό Κέντρο Ἐρευνῶν τῶν Ἀθηνῶν γιά νά δοῦν τίς χιλιάδες τῶν ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν τῆς Μακεδονίας, τούς ἀρχαιολογικούς χώρους καί τά Μουσεῖα τῆς Μακεδονίας καί τῶν Σκοπίων, ὅπως ἔπραξε ὁ ἀείμνηστος πρόεδρος τῆς Γαλλίας Μιτεράν καί πολλοί ἄλλοι.

Γιατί οὐδείς δημοκράτης δικαιοῦται νά δώσει ἱστορική νομιμότητα στήν πρωτοφανῆ ἀπάτη Στάλιν καί Τίτο.

1η ΗΜΕΡΙΔΑ ΚΛΗΡΙΚΩΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τήν 27η Σεπτεμβρίου 2007 ἔλαβε χώρα στό κεντρικό ἀμφιθέατρο τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ καί Πολιτιστικοῦ Ἱδρύματος «Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» ἡμερίδα μέ θέμα: «Ἐπαγγελία Ἱερωσύνης». Τήν ἡμερίδα διοργάνωσε καί ἐπιμελήθηκε ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος ἀπό κοινοῦ μέ τήν Ὀργανωτική Ἐπιτροπή. Τό εἰδικό θέμα τῆς πρώτης ἡμερίδας ἦταν: «Ποιμαίνοντες μετ' ἐπιστήμης». Μετά τόν καθιερωμένο ἁγιασμό ἐν ὄψει τοῦ νέου ἐνιαυτοῦ πού τέλεσε ὁ Παναγιώτατος ἔλαβαν χώρα οἱ τέσσαρες εἰσηγήσεις, ἀνά δύο τό πρωί καί τό ἑσπέρας. Ἀναλυτικότερα:

• Πρώτη εἰσήγηση ἔγινε ἐκ μέρους τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Πολυκάρπου Ματζάρογλου μέ θέμα: «Ἐντολές Θεοῦ καί προστάγματα ἀνθρώπων». Ὁ π. Πολύκαρπος πολιός καί ἔμπειρος σέ θέματα πνευματικῆς καθοδήγησης, στηριζόμενος στήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας καί τήν ἀκρίβεια τῶν κανόνων, τόνισε ὅτι αὐτά τά δύο διαγράφουν τό πλαίσιο ὁρίων στό ὁποῖο πρέπει νά κινεῖται ἕνας ἱερέας. Ἡ εἰσήγηση ἀφοροῦσε στό πνεῦμα καί τήν χρήση τῶν κανόνων. Στήν ἐξαιρετικά γόνιμη συζήτηση πού ἀκολούθησε τέθηκε στόν ὁμιλητή, κύρια ἐκ μέρους τῶν νεωτέρων πατέρων, ὁ προβληματισμός τους γύρω ἀπό τήν δυνατότητα συμβατότητας τῆς ἐποχῆς μας μέ τό πνεῦμα κανόνων πού θεσπίστηκαν πρίν ἀπό 15 αἰῶνες.

• Ἡ δεύτερη εἰσήγηση εἶχε ὡς θέμα: «Ψυχολογία, Ψυχιατρική καί Ποιμαντική». Εἰσηγητής ἦταν ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος Θερμός, δόκιμος συγγραφέας πολλῶν βιβλίων ἀλλά καί ἰατρός σχετιζόμενος μέ τέτοιας ὑφῆς προβλήματα. Ὁ ὁμιλητής ἔδωσε στούς πατέρες σχηματικά περιγράμματα πού διακρίνουν ἕνα πρόβλημα ψυχιατρικό ἀπό ἕνα ἄλλο πνευματικό ὅπως ἐπίσης καί τό δυσκολότερο ἀνάμεσα σέ ψυχολογικό καί πνευματικό. Μέ πολλά παραδείγματα τονίστηκαν περιοχές πού ἐφάπτονται, συγκλίνουν ἀλλά καί διαφοροποιοῦνται μεταξύ τους τά παραπάνω. Στήν συζήτηση προτάθηκαν τρόποι χειρισμοῦ καί ἀντιμετώπισής τους μέ σεβασμό πάντοτε στό πρόσωπο τοῦ ἀνθρώπου.

Μετά τήν συζήτηση ὁ Παναγιώτατος παρέθεσε γεῦμα σέ ὅλους ὅσους συμμετεῖχαν στήν ἡμερίδα, ὁμιλητές καί ἀκροατές.

• Τρίτη εἰσήγηση τό ἀπόγευμα ἀπό τόν πρωτοπρεσβύτερο π. Ἀντώνιο Πινακούλα μέ θέμα: «Ἱερωσύνη: Διακονία ἤ Ἐξουσία». Ὁ ὁμιλητής θεολόγος καί νομικός ἐπεσήμανε τά ὅρια ἀσκήσεως τῆς ἱερατικῆς ἐξουσίας πού ὅταν γίνονται σεβαστά ἀναδεικνύουν τόν διακονικό χαρακτήρα της. Τόνισε πώς ὁ σταυρικός χαρακτήρας τῆς ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ ἔνωσε τά ἑτερόκλητα μεγέθη τῆς ἐξουσίας καί τῆς διακονίας. Ἐπεσήμανε τίς παγίδες πού στήνονται γιά νά ἀρνηθοῦμε τήν πνευματική μας ἐξουσία γιά νά εὐαρεστήσουμε τόν κόσμο. Στήν συζήτηση κυριάρχησε ἡ ἀνάγκη πνευματικῆς ἀνασύνταξης τῶν ποιμένων καί θυσιαστικῆς ἀνάληψης ἐκ μέρους τους τῶν παθημάτων τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

• Τελευταία ἔλαβε χώρα ἡ εἰσήγηση τοῦ Ποιμενάρχη μας κ. Ἀνθίμου μέ θέμα: «Ὁ ἄνθρωπος ὡς ποιμένας». Ὁ Παναγιώτατος ἀνέλυσε πρώτιστα τό ἐννοιολογικό καί θεολογικό νόημα τῆς Ποιμαντικῆς. Προχώρησε σχολιάζοντας θέσεις τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης κυροῦ Διονυσίου Ψαριανοῦ γιά τήν πολιτεία τοῦ ποιμένα ἐντός τοῦ ναοῦ. Στήν συνέχεια τονίζοντας κρυφές παραμέτρους τοῦ ἀνθρώπινου χαρακτήρα πού ἀσκοῦν ἐπιρροή στήν διακονία τοῦ ποιμένα ἀνέλυσε πλειάδα χαρακτηριολογικῶν τύπων. Καταληκτική του προτροπή ἦταν νά συνδέσουμε καί τά ὑγιῆ καί τά ἀσθενῆ μέλη τῆς προσωπικότητάς μας μέ τόν Ζῶντα Λόγο τοῦ Θεοῦ ὅπως τόν προτείνει

ΤΟΠΙΚΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

• Κατά τό δίμηνο Σεπτεμβρίου - Ὀκτωβρίου ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος ἐτέλεσε τήν Θεία Λειτουργία καί ἐκήρυξε τόν Θεῖο Λόγο στούς Ἱερούς Ναούς ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, ἁγίου Δημητρίου, Παναγίας Δεξιᾶς, Παναγίας Ἀχειροποιήτου, ἁγίας Σοφίας, ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἁγίου Θεράποντος, Τριῶν Ἱεραρχῶν, Κυρίλλου καί Μεθοδίου.

• Ὡσαύτως ὁ Παναγιώτατος ἐτέλεσε τούς ἁγιασμούς γιά τήν ἔναρξη τοῦ νέου Σχολικοῦ Ἔτους καί ὡμίλησε στό συγκρότημα τῶν Τεχνικῶν Σχολῶν καί Λυκείων «Ὁ Εὐκλείδης» μέ 2.500 μαθητές καί στό Λύκειο Τριανδρίας. Ἱεροκήρυκες καί ἱερεῖς ἐφημέριοι ἐτέλεσαν τούς ἁγιασμούς σέ ὅλα τά σχολεῖα καί ἐκπαιδευτήρια.

• Ἡ πνευματική ἐργασία τῆς νέας χειμερινῆς περιόδου ἤρχισεν εἰς ὅλους τούς ἱερούς Ναούς καί ἐλπίζομε ὅτι, παρ' ὅλες τίς δυσκολίες, θά ἔλθη ἡ στιγμή πού θά φανοῦν οἱ καρποί τῶν κόπων τῶν ἐργατῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

• Ὁ Παναγιώτατος ἐτέλεσε τόν ἁγιασμό γιά τήν ἔναρξη τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους γιά τούς πρωτοετεῖς φοιτητάς τῶν δύο τμημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καί ὡμίλησε πρός αὐτούς ἐπικαίρως, ἐπί παρουσίᾳ τοῦ κ. Κοσμήτορος, τῶν Προέδρων καί τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς.

• Ἡ χειροτονία τοῦ νέου ἱεροδιακόνου π. Στυλιανοῦ Ἀγάθου, θεολόγου, ἔγινε ἀπό τόν Παναγιώτατο τήν 13/9/07 στόν ἱερό Ναό τῆς ἁγίας Σοφίας.

ΣΥΝΟΔΙΚΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

• Κατά τήν διάρκεια τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους 1/9/2007-31/8/2008 ὁ Παναγιώτατος Θεσσαλονίκης κ. Ἄνθιμος συμμετέχει ὡς τακτικό μέλος στή Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κατ' ἀπόφαση τῆς Δ.Ι.Σ. στόν Παναγιώτατο ἀνετέθησαν καθήκοντα ἐκπροσώπου ἐπί τοῦ Τύπου, ἡ προεδρία τοῦ Δευτεροβαθμίου Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου καί ἡ προεδρία τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας εἰς ἀναπλήρωση τοῦ ἀσθενοῦντος Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χριστοδούλου. Ὡσαύτως ὁ Ποιμενάρχης μας μετέσχε τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας κατά τόν παρελθόντα μῆνα Ὀκτώβριο.

• Ξεχωριστό γεγονός γιά τόν ἱερό Κλῆρο τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης ὑπῆρξε ἡ διοργανωθεῖσα 1η ἡμερίδα τῶν Κληρικῶν αὐτῆς, γιά τήν ὁποία ὑπάρχει ξεχωριστό ἄρθρο στό παρόν τεῦχος τῆς «ΕΥΛΟΓΙΑΣ».

• Σημαντικώτατο γεγονός γιά τήν Θεσσαλονίκη καί ὅλη τήν Μακεδονία ὑπῆρξεν ὁ ἑορτασμός τῆς μνήμης τοῦ ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου. Λαός Κυρίου ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα καί ἀπό τίς γειτονικές χῶρες συμμετέσχε στίς ἑορτές. Στή λιτανεία τῆς 25ης Ὀκτωβρίου συμμετέσχον 17 Μητροπολῖται καί στή Θεία Λειτουργία καί Δοξολογία 11 Μητροπολῖται, δεκάδες ἱερεῖς, ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κάρολος Παπούλιας, ὁ Πρωθυπουργός κ. Κώστας Καραμανλῆς, οἱ πολιτικοί Ἀρχηγοί, ἡ Στρατιωτική Ἡγεσία καί πλήθη πιστοῦ λαοῦ. Τό προσκύνημα τῶν ἱερῶν Λειψάνων τοῦ ἁγίου καί τῆς εἰκόνος αὐτοῦ ὑπό τοῦ εὐσεβοῦς λαοῦ μας ἦταν μία συγκινητική μαρτυρία τοῦ ὀρθοδόξου «πιστεύω» τῶν Ἑλλήνων.

σέ ὅλους μας ἡ Καινή Διαθήκη, τό ἅγιο Εὐαγγέλιο.

Τό τέλος τῆς ἡμερίδος βρῆκε τήν χαρά στά πρόσωπα τοῦ Ἐπισκόπου καί τῶν πατέρων. Μέ πνευματικές γεύσεις ὑψηλῆς ποιότητας θέλουμε νά καταθέσουμε τήν εὐγνωμοσύνη μας στόν Παναγιώτατο Μητροπολίτη μας κ. Ἄνθιμο προσδοκώντας τήν προσφορά ἐκ μέρους του παρόμοιων εὐλογιῶν καί στό μέλλον.

Ἡ Ὀργανωτική Ἐπιτροπή
π. Σπυρίδων Καλαϊτζόγλου
π. Κωνσταντῖνος Νευροκοπλῆς
π. Γρηγόριος Σταϊκόπουλος
Πρωτοπρεσβύτεροι

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κάρολος Παπούλιας, ἐκπρόσωπος τῶν Ἀρχῶν, ἐπίσημοι καί λοιποί προσκεκλημένοι στήν αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Α.Π.Θ. γιά τήν ἐπέτειο τῆς 28ης Ὀκτωβρίου.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας κ. Κάρολος Παπούλιας, ὁ κ. Πρωθυπουργός, ὁ Ἀρχηγός τῆς Α.Α. κ. Γ. Παπανδρέου, ὁ κ. Εὐ. Βενιζέλος, ὑπουργοί καί βουλευταί, ὁ Ἀρχηγός ΓΕΕΘΑ στρ. κ. Δ. Γράψας, Ἀρχηγοί Ἐπιτελείων, ὁ Γενικός Πρόξενος κατά τήν ἐπίσημη Δοξολογία στόν Ἅγιο Δημήτριο 26/10/07.

Ἡ περιφορά τῆς εἰκόνος τοῦ ἁγίου Δημητρίου στή Θεσσαλονίκη, ἐνῶ προηγεῖται (ἐκτός φωτογραφίας) ἡ ἱερά Λειψανοθήκη μέ τά ὀστᾶ τοῦ πολιούχου μας θαυματουργοῦ ἁγίου.

Ἡ ἐπιστροφή τῶν ἱερῶν Λειψάνων καί τῆς εἰκόνος τοῦ Ἁγίου Δημητρίου στόν ὁμώνυμο ἱερό Ναό τῆς Θεσ/νίκης. Ἦταν ἕνα πραγματικό μεγαλεῖο καί ὑψίστη εὐλογία τοῦ Θεοῦ ὁ ἑορτασμός.